

baři, dala mu 20 Kč a poprosila jej, aby mrtvolku pochoval. Hrobař, 48letý Štefan Mišík, který zastává též úřad obecního postýře, litoval krásné krabice, která měla pod zemí zpráchnivěti; dítě z ní vyndal a krabici si ponechal. Mrtvé děcko položil prozatím vedle jednoho čerstvého hrobu a přikryl je navrchu zemí.

Pomalu přiblížil se svátek Dušiček. Šulicová přišla v tento den až z Rakouska, aby se pomodlila u hrobu své dcery. Lidé zapalovali svíce, mnoho vzdechů a modliteb letělo vzhůru k nebesům, až se stalo něco, co způsobilo veliký rozruch. Jeden z návštěvníků hřbitova chtěl zarovnat nějaký kopeček u svého hrobu a lidé spatřili hrozný obraz. Zpod odhrábnuté země bylo viděti drobné dětské tělíčko v úplném rozkladu. Podařilo se zjistiti, že je to dítě Šulicové.

Nesvědomitý hrobník byl udán pro krádež a pro zanedbání své povinnosti. Před soudem se Mišík doznal, že mrtvolku zapomněl pochovat, a byl proto odsouzen na jeden měsíc vězení a 20 Kč pokuty, podmíněčně na jeden rok. Odsouzený trest přijal. —ij—

Žižkovská punčochářka.

(Zemský trestní soud v Praze.)

S dítětem na ruce objevila se před soudcem vrch. radou Dobr. Součkem 23letá Emilie Honková, která označena je v žalobě jako soukromnice ze Žižkova. Tento zvukný a nejkrásnější charakter, připomínající rentiery a vysloužilé bankéře, obžalované však dobře neseď. Je prostovlasá, v obyčejných šatečkách, a to dítě na ruce jen dokazuje, že jeho nositelka nežije z ustříhovaných kuponů. Ale přes to nežije špatně. Dovede se vmluviti do přízně dam, když jim po bytech nabízí ke koupi punčochy a ponožky.

Při takové jedné návštěvě v červnu 1925 v bytě Ing. Kubiče namluvila paní Kubičové, že její matka má na Vinohradech chemickou cidrnu a že čistí velmi levně. Chce-li panička, tož ať jí dá hned s sebou věci, které nutno vyčistiti, a do týdne budou ty věci zpět jako nové. Paní Kubičová skutečně také vyhledala nějaké části oděvu, které by byly měly zapotřebí dostati se do styku s benzinovými parami, a odevzdala Honkové sukni, etamínovou bluzu, krajkovou šálu a svetr, vše v ceně asi 550 Kč. Kromě toho jí zaplatila čištění předem obnosem 200 Kč. Čtenář si už domyslí, že paní inženýrová neviděla ani své věci špinavé, ani vyčištěné, ani těch 200 Kč, ba ani Honková se u ní dlouho neobjevila.

Ale v listopadu přišla Honková opět k pí Kubičové a nabízela jí ke koupi punčochy. Dobrá paní inženýrová nebyla proti koupi, ale chtěla na Honkové, aby jí dříve vrátila věci, které jí před půl rokem svěřila k vyčištění. Tu začala Honková vykládat, že poslala věci ty vyčistit do Kolína po děvčeti z obchodu, že děvče ve vlaku usnulo a že balíček s věcmi mu někdo ukradl. Soud prý věc už vyšetřuje a je pachatelům na stopě. Jakmile pak Honková věci od soudu dostane, hned s nimi přijde. Když se paní inženýrová nemohla

Honkové zbavit, přece jen koupila od ní punčochy a platila stokorunou, kterou položila na stůl, na nějž Honková byla rozložila punčochy. A když Honková neměla na stokorunu nazpět, sehnala paní inženýrová drobné někde u sousedky a na stokorunu zapomněla. Teprve po odchodu Honkové si na bankovku vzpomněla, ale peněz byl se stolu pryč.

Honková před soudem houževnatě zapírala. Tvrdila, že věci k čištění určené vezla v balíku do Kolína sama, že usnula a někdo jí je ukradl. Ale oznámení o tom nikomu nečinila, ani majitelce věci to nesdělila dříve, až za půl roku. Krádež stokoruny rozhodně popírá a tvrdí, že paní Kubičová si před ní peněz dala zpět do peněženky.

Po skončeném líčení, při němž bylo konstatováno, že „soukromnice“ Emilie Honková byla už jako mladé 17leté děvče trestána pro tuláctví a pokus krádeže ve Velkém Meziříčí vězením třítydenním, dva roky na to pak pro přestupek krádeže vězením dvoudenním, vynesen rozsudek, jímž Honková uznána vinou toliko zločinem podvodu a odsouzena do jednoduchého žaláře na dobu šesti týdnů bezpodmínečně. Z krádeže stokoruny byla osvobozena, poněvadž soud nemohl vyloučiti, že peněz ten Honková třeba omylem s punčochami nesebrala.

Žalobu zastupoval stát. zástupce dr. Čáslavský. —ff—

Rvačka v trestnici.

(Zemský trestní soud v Brně.)

Bylo to právě o Štědrém dnu. V jedné kobce ve věznici na Cejlu ležel na pryčně Fr. Reilich, který se měl zodpovídat ze zločinu podvodu. U něho stál jiný trestanec, Alois Šťastný ze Židenic, který se bavil tím, že si dobíral Reilicha: „Panečku, co pak asi dělá tedka-tvá stará?! Se ví, že má nějakýho frajera a ten ti ji pořádně voškube, než přijdeš z ba-sy ven! Jó, holečku, to si vyfásneš za ty tvý švindly aspoň tři roky.“

Reilich neříkal nic, ale věřelo to v něm zlostí. A když Šťastný nepřestával, vyčíhal vhodný okamžik a pak ho vši silou kopl do žaludku. Šťastný nemeškal, přiskočil a uhořil sevřenou pěstí Reilicha do obličeje. Trochu to křuplo a nosní kost byla v půlce. Přiběhli dozorcí, Reilicha odvezli do nemocnice, kde si 3 týdny poležel, a celou věc oznámili státnímu zastupitelství. Lékaři v nemocnici podali dobrozdání o zranění Reilichově a prohlásili je za těžké samo sebou. K posudku dodali, že jen šťastné náhodě lze děkovati, že zranění nemělo vážnějších následků.

Státní zastupitelství vzneslo v důsledku tohoto lékařského posudku na Šťastného žalobu pro zločin těžkého ublížení na těle podle § 152 tr. z. Mezitím byli však Reilich i Šťastný odsouzeni, a to Šťastný pro krádež na 10 měsíců a Reilich pro podvod na 11 měsíců.

Minulý týden souzen byl Šťastný dodatečně pro zločin těžkého ublížení na těle a „vyfasoval“ dodatkový trest dvou měsíců těžkého žaláře.